Sygn. akt XVCa 666/15

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny- Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Brygida Łagodzińska

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2015 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) w G.

przeciwko D. P.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rawiczu

z dnia 3 lutego 2015 roku

sygn. akt IC 202/15

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Rawiczu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

Sygn. akt XV Ca 666/15

UZASADNIENIE

Pozwem zarejestrowanym w dniu 29 maja 2014 r. w Sądzie Rejonowym (...)w L. w postępowaniu elektronicznym powód (...)w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego D. P. kwoty 1.400,80 zł z umownymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym (...) w L. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał do Sądu Rejonowego w L..

Powód w Sądzie Rejonowym w L. uzupełnił pozew zgodnie z art. $505^{((37))}$ k.p.c. W uzasadnieniu podniesiono, że pozwany zawarł z (...) S.A. umowę kredytu gotówkowego. Pozwany nie wywiązywał się z zobowiązań wynikających w powyższej umowy przez co została ona wypowiedziana, a w konsekwencji wskazany Bank wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny i wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanemu, której jednak nie doprowadziło do spłaty zadłużenia. Powód wskazał, że stał się wierzycielem pozwanego z tytułu zobowiązań wynikających ze wskazanej wyżej umowy, albowiem nabył ją od (...) S.A. na podstawie umowy cesji wierzytelności. Podniesiono także, że pozwany zawarł z pozwanym porozumienie z dnia 8 listopada 2013 r. dotyczące warunków spłaty zobowiązania, z którego pozwany się nie wywiązał.

Pozwany na rozprawie w dniu 3 lutego 2015 r. wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany zaprzeczył twierdzeniom powoda w szczególności zaprzeczył, aby powód był jego wierzycielem, ponadto z ostrożności procesowej podniósł zarzut przedawnienia.

Wyrokiem z dnia 3 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy w Rawiczu w punkcie 1. oddalił powództwo, w punkcie 2. kosztami postępowania obciążył powoda.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł powód zaskarżając wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił:

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego - poprzez bezpodstawne przyjęcie przez Sąd I instancji jakoby powód nie udowodnił legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia, mimo iż w dokumentacji sprawy znajdują się zarówno wyciąg z umowy cesji jak i wyciąg z załącznika do tej umowy zawierający dane nabytej wierzytelności, umowa zawarta przez stronę pozwaną z poprzednim wierzycielem, bankowy tytuł egzekucyjny wraz z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności, wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, porozumienie z dnia 8.11.2013 r., zawarte przez pozwanego z powodem, jak i wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda,

- naruszenie art. 65 k.c. w zw. z art. 509 k.c. poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do uznania umowy cesji za nieskuteczną, podczas gdy powód przedłożył do akt sprawy potwierdzoną za zgodność z oryginałem umowę cesji wierzytelności, zawierającą wszelkie elementy przedmiotowo oraz podmiotowo istotne, by uznać cesję za skuteczną,

- naruszenie art. 511 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że nie został spełniony wymóg stwierdzenia przelewu wierzytelności pismem mimo przedłożenia przez powoda do akt sprawy umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika do umowy cesji oraz wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda,

- naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez wyjście poza zasadę swobodnej oceny dowodów i dowolne przyjęcie, że przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, umowa cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika do umowy cesji nie stanowią dowodu nabycia wierzytelności w określonej wysokości, mimo iż okoliczność ta wynika wprost z przedmiotowych dokumentów,

- naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. polegające na błędnym uznaniu przez Sąd, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne,

- naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez całkowite pominięcie przy swej ocenie przedłożonych przez powoda dowodów w postaci: bankowego tytułu egzekucyjnego wraz z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności na (...), wniosku o wszczęcie egzekucji, postanowienia o umorzeniu egzekucji oraz porozumienia z dnia 8.11.2013 r., zawartego przez pozwanego z powodem,

- błąd w ustaleniach faktycznych poprzez mylne przyjęcie, iż powód nie przedłożył do akt sprawy umowy cesji wierzytelności stanowiącej podstawę dla przelewu wierzytelności z umowy zawartej przez stronę pozwaną z poprzednim wierzycielem, co miało istotny wpływ na wynik sprawy,

- nierozpoznanie istoty sprawy.

Mając na uwadze powyższe, powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu, zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych za I i II instancję, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację należało uznać za zasadną. Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy.

Na wstępie koniecznym jest odniesienie się do sformułowanego zarzutu naruszenia przepisów postępowania cywilnego, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie nie obarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należycie przeprowadzonego postępowania mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

Przechodząc do omówienia naruszenia przez Sąd I instancji określonej w art. 233 § 1 k.p.c. zasady swobodnej oceny dowodów wskazać należy na uchybienia tego Sądu w sposobie przeprowadzenia postępowania dowodowego, a następnie w ocenie materiału dowodowego. Zgodnie z poglądem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 roku, sygn. akt I CKN (...) zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów. Skarżący może tylko wykazywać, posługując się jedynie argumentami jurydycznym, że sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów, i że naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Przyjmuje się, że granicę swobodnej oceny dowodów, w świetle art. 233 § 1 k.p.c. wyznaczają zasady logicznego rozumowania, nakaz opierania się na dowodach przeprowadzonych prawidłowo, z zachowaniem wymagań dotyczących źródeł dowodzenia oraz bezstronności, nakaz wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, konieczność wskazania, na podstawie których dowodów dokonano ustaleń, a którym dowodom odmówiono wiarygodności i mocy.

Sądu Rejonowy pominął w sprawie, iż powód uzupełniając braki formalne, do których został wezwany na zarządzenie Przewodniczącego z dnia 25 lipca 2014r., przedłożył porozumienie nr (...) z dnia 8 listopada 2013 r. (k. 34-35). Znamiennym jest, że na mocy przedmiotowego dokumentu pozwany potwierdził, że w dniu 2 marca 2009 r. zawarł z (...) umowę kredytu gotówkowego nr (...) oraz że powód nabył w/w wierzytelność w dniu 26 października 2011 r. na podstawie umowy cesji zawartej pomiędzy (...) S.A. a powodem. W omawianym dokumencie pozwany w całości uznał swój dług wynikający z umowy kredytu gotówkowego nr (...) (§ 1 pkt 1, 2, 3 porozumienia nr (...)). Jeżeli zatem strona dołącza do pisma procesowego dokument poświadczony za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego i powołuje się na jego zapisy, dokument ten należy traktować jako część argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę. Nie ulega zaś wątpliwości, że w kontrolowanej sprawie Sąd Rejonowy zaniechał jego oceny pod względem dowodowym, w szczególności nie wskazał, czy odmówił mu wiarygodności i mocy, a jeśli tak, to z jakich względów. Zarzut zaś pozwanego podniesiony na rozprawie w dniu 3 lutego 2015 r., iż zaprzecza on wszystkim twierdzeniom poza wyraźnie przyznanymi, a w szczególności zaprzecza, iż powód jest wierzycielem, miał charakter ogólnikowy, zwłaszcza wobec braku wskazania przez pozwanego, które twierdzenia powoda uznaje za przyznane.

Wskazać należy, że zarówno numer umowy kredytu gotówkowego, jak i data przelewu wierzytelności, które zostały określone w przedmiotowym porozumieniu są tożsame z danymi, które wskazano w załączniku do umowy cesji wierzytelności pomiędzy (...) S.A. a (...)(...).

Niemniej nie można odmówić racji Sądowi Rejonowemu o nieścisłościach jakie występują w dokumentach przedłożonych przez stronę powodową. Podkreślenia wymaga, iż powód przedłożył do akt sprawy kserokopię umowy kredytu, która jest oznaczona innym numerem ((...)) oraz zawarta jest w innym dniu (28 lutego 2009 r.), aniżeli ta na którą powołuje się powód na dalszym etapie postępowania (załącznik do umowy cesji, porozumienie nr (...)). Umowa cesji obejmowała bowiem umowę o numerze (...) i ten sam numer umowy widnieje w wezwaniu do zapłaty z dnia 1 grudnia 2011 r. Rozbieżności te uzasadniałby oddalenie powództwa, ale w przedmiotowej sprawie Sąd pierwszej instancji pominął porozumienie zawarte w dniu 8 listopada 2013 r. pomiędzy stronami.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy wyjaśni na wstępie jakim to twierdzeniom powoda zaprzecza pozwany, nadto ustali charakter prawny zawartego porozumienia na k. 34-35 akt, w jakich okolicznościach zostało ono sporządzone, w szczególności przyczyny wyrażenia zgody na ratalną spłatę przez pozwanego zadłużenia wobec

powoda, w tym celu koniecznym będzie przesłuchanie pozwanego. Ponadto Sąd winien mieć na uwadze, iż kwoty określone w umowie cesji oraz porozumieniu nie są tożsame, co wymaga wyjaśnienia. Sąd pierwszej instancji przeprowadzi postępowanie dowodowe, a w zależności od jego wyników odniesie się w miarę potrzeby do zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwanego.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c., Sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania, pozostawiając Sądowi Rejonowemu na podstawie art. 108§2 k.p.c. rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

/-/ B. Łagodzińska